

Arrest

nr. 143 334 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...) E.(...)

voornaam : A(...)

geboortedatum : 13.08.1990

geboorteplaats : Beledweyn

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13.1 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 13.11.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 13.08.1997, en dus minderjarig te zijn. Betrokkene werd bijgevolg onder de hoede van de dienst Voogdij geplaatst. Onze diensten uitten echter twijfel betreffende de verklaarde leeftijd. Op 17.11.2014 liet de Voogddienst een medisch onderzoek uitvoeren in het Militair hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat A.(...) A.(...) E.(...) op datum van 17.11.2014 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 24.4 jaar een minimum leeftijd is. Bijgevolg werd de plaatsing onder dienst Voogdij opgegeven. Betrokkene heeft tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 09.12.2014 geen elementen aan die het leeftijdsonderzoek kunnen weerleggen.

De betrokkene werd gehoord op 09.12.2014 en verklaarde dat hij Somalië verlaten heeft op 12.08.2014. Na vier dagen reizen zou hij Adiz Abba in Ethiopië bereikt hebben. Na een verblijf van 4 dagen zou hij verder gereisd zijn naar Soedan, waar hij zes dagen zou hebben verbleven. Na zes dagen zou hij Soedan verlaten hebben en zou hij naar Tripoli in Libië gereisd zijn. Betrokkene zou er ongeveer een maand hebben verbleven. Volgens zijn verklaringen zou hij Libië na ongeveer een maand verlaten hebben met de boot. Na twee dagen zou hij Sicilië bereikt hebben. De volgende dag zou met het vliegtuig zijn overgebracht naar Torino. Na een verblijf van drie dagen in Torino, zou hij Torino verlaten hebben en zou hij via Frankrijk naar België gereisd zijn, waar hij op 12.11.2014 zou zijn aangekomen.

Op 09.12.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Artikel 22(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor overname verzochte lidstaat binnen twee maanden dient te antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 22(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Op 18.02.2015 erkenden de Italiaanse instanties verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Ze vragen de overdracht van de betrokkene via de luchthaven van Torino en delen mee dat de betrokkene zal worden

opgevangen binnen de door de met middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen structuren.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties. We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht bij de bevoegde Italiaanse instanties een asielaanvraag kan indienen. De Italiaanse instanties zullen deze asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen verwijzen we naar het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot april 2014, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming : "With regard to Dublin returnees who are transferred to Italy from another Member State, they usually arrive to the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under Dublin Regulation an invitation letter ("verbale di invito") indicating the competent Questura where (s)he has to go. Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination. Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into. In case the Dublin returnee did not apply for asylum during their initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, when they are sent back to Italy they can file an asylum application following the ordinary asylum procedure, like all asylum seekers", pagina 25, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand verkrijgen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport melding maakt van met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen : "However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners", pagina 26, alinea 3).

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 18.02.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bevestigden. In hetzelfde schrijven deelden ze mee dat de betrokkene zal worden toegewezen aan een opvangstructuur, die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen. De Italiaanse instanties zijn volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 geenszins verplicht tot het geven van deze informatie. Het feit dat ze in hun antwoord d.d. 18.02.2015 meedelen, toezeggen dat de betrokkene aan een welbepaald project van opvang en begeleiding zal worden toegewezen toont volgens ons aan dat opvang en begeleiding na overdracht zal gegarandeerd worden.

Italië, lidstaat aan de "buitengrens", kent tot heden een grote toestroom van immigranten, die de structuren voor opvang van en bijstand aan asielzoekers ontegensprekelijk onder druk zet. Hieromtrent wensen we op te merken dat het UNHCR de staten, die geboden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Recente rapporten, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen ook aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen

aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013.

We merken verder op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van ondermeer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland : "Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in *M.S.S. v. Belgium and Greece* (cited above)", EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië. Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de recente zaak Tarakhel v. Zwitserland : "In view of the foregoing, the current situation in Italy can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the *M.S.S.* judgment, cited above, where the Court noted in particular that there were fewer than 1,000 places in reception centres to accommodate tens of thousands of asylum seekers and that the conditions of the most extreme poverty described by the applicant existed on a large scale. Hence, the approach in the present case cannot be the same as in *M.S.S.*", EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Ook in het recente arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35). We merken op dat de betrokkene een in 1990 geboren jongeman is. Hij verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene specifieke noden heeft.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 7 april 2015 aan de verzoeker ter kennis gegeven. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 8 april 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar Italië. Nochtans maakt deze beslissing een schending uit van artikel 3 EVRM zoals hieronder zal worden aangetoond ;

Verschillende rapporten aan de opvang van terugkerende asielzoekers in het kader van de Dublin verordening mensenwaardig is.

A. SYSTEEMCRISIS

Eerste en vooral zal hieronder worden aangetoond dat Italië als grensland van de EU wordt overspoeld door vluchtelingen, hetgeen maakt dat hun opvangmogelijkheden niet aangepast zijn op zo'n massale instroom. Er is aldus een systeemcrisis in de Italiaanse opvang hetgeen door de DVZ in de bestreden beslissing ook erkent wordt (Bestreden beslissing pagina 3, alinea 4).

Zo schrijft Artsen zonder grenzen over de massale instroom : “... Na de dodelijke tragedie waarbij 300 mensen het leven verloren toen verschillende boten met vluchtelingen die Europa wilden bereiken zonken in de Middellandse zee..door de groeiende instabiliteit in Libië, Syrië en Irak zien we steeds meer migranten die de oorlog ontvluchten en in Europa aankomen, zegt Manu Moncada, coördinator voor Artsen zonder Grenzen in Italië...”

STAVINGSMIDDEL (STUK 2- : -artikel AZG omtrent massale instroom asielzoekers Italië;

EN

Ook het NRC bericht over de massale instroom : “...Met honderden tegelijkertijd komen ze. Het Italiaanse eiland Sicilië wordt al maanden overspoeld met bootvluchtelingen uit Afrika. Alleen al afgelopen weekend kwamen zo 'n vierduizend migranten aan. En allemaal willen ze door, naar andere Europese landen. Marc Leijendekker was onlangs voor NRC in Pozzallo, waar men de enorme toestroom niet meer aankan. Meer dan 100 000 van hen kwamen dit jaar via de Middellandse Zee...”

STAVINGSMIDDEL (STUK3) : -artikel NRC omtrent de massale instroom asielzoekers Italië;

Dit gegeven maakt dat elke terugwijzing naar Italië met dergelijke actuele systeemopvang door DVZ met de grootst mogelijk omzichtigheid dient te worden behandeld en dat in concreto dient te worden nagegaan of er voor verzoeker daadwerkelijk concrete en aangepaste opvang kan worden gegarandeerd (zie in die zin EHRM, 04*11/2011, nr. 29217/12 Tarakhel vs Switzerland)

B. MENSENWAARDIGE OPVANG

(a) Inadequate opvangomstandigheden en of geen opvang

Nar aanleiding van een bezoek aan de Italiaanse opvangcentra door de speciale rapporteur bij de Verenigde Naties blijkt uit zijn rapport duidelijk de inadequate opvangomstandigheden: “...in all the centres visited, the special rapporteur observed a lack of proper activities for detainees. Indeed, Ponte de Galeria, detainees were denied access to books or pens or paper, lacked access to television and news, and were deprived of proper footwear, allegedly in an attempt to avoid self-harm. This lack of activity had a direct bearing on the mental state of detainees, who were often object and desperate... Moreover, poor facilities, including lack of adequate facilities for exercise, intermittent hot water, poor hygiene, including limitations on soap and laundry, jail-like conditions in which detainees are locked in cells and

lack of privacy, coupled with a lack of clear framework on how specific requests by detainees are handled by staff, added to detainees' and personnel' frustrations."

Vrije vertaling : "... in alle bezochte centra, stelde de speciale rapporteur een afwezigheid vast van behoorlijke activiteiten voor de verblijvers. Inderdaad, in Ponte de Galeria, hadden verblijvers geen toegang tot boeken, pen of papier, geen toegang tot nieuws of televisie en kregen zij geen aangepast schoeisel om het risico op zelfverwonding uit te sluiten. Dit afsluiten van verblijvers voor normale activiteiten had een direct gevolg op hun mentale gezondheid die vaak ellendig en hopeloos was ... Wat meer is, slechte faciliteiten zoals te weinig mogelijkheden voor het gebruik van water, slechte hygiëne, zoals beperkte toegang tot zeep en het wassen van kleren, gevangenisachtig verblijf waarin verblijvers in cellen verbleven zonder enige privacy, dit alles gekoppeld aan een gebrek aan duidelijk richtlijnen hoe verzoeken van verblijvers dienen te gebeuren of werden afgehandeld door het personeel leidde bij de verblijvers tot persoonlijke frustratie..."

Ook de scholing van het personeel laat te wensen over : "...the staff of CIE's are not prepared and recruited for the purposes of working in such environments, and often have limited experience working with foreigners..."

Vrije vertaling : "...het personeel van de opvangcentra is niet klaar en niet gerecruteerd met de bedoeling om de werken in zo'n milieus aan zij hebben vaak beperkingen in hun ervaring met het werken met vreemdelingen..."

Ook het feit de Italiaanse overheid de facto niet weet wat er gebeurt in de opvangcentra kan uiteraard niet : "...The special rapporteur is also concerned that there is no general investigative authority to monitor conditions of all places where migrants are held..."

Vrije vertaling : "...de speciale rapporteur is ook bezorgd dat er geen algemeen onderzoekend orgaan is of de omstandigheden te coördineren in alle plaatsen waar migranten worden gehouden..."

STAVINGSMIDDEL (STUK4) : -artikel Human Rights Council opvang asielzoekers Italië pagina 15-16

Niet alleen is de opvang niet menswaardig, veel vluchtelingen blijven zelfs helemaal in de kou staan :

"... dat een opvangprobleem zich stelt in Italië hoeft niet te verbazen als we de immigratiecijfers erbij nemen. Het kent van alle Europese landen de grootste relatieve toename van asielzoekers... Volgens het VN Vluchtelingencommissariaat (UNHCR) zouden op dit moment zo'n 65 000 vluchtelingen zonder verblijfsvergunning in Italië verblijven. Zonder rechtszekerheid en sociale bijstand leiden zij een precair bestaan. "

STAVINGSMIDDEL (STUK 5) : - artikel MO over het feit dat Italianen geen migranten meer willen;

Ook het AIDA rapport laat over de gebrekkige opvang geen twijfel bestaan : "...In Italy from 2011 a progressive deterioration of the accommodation standards for asylum seekers has been registered, which has worsened since 2012 and 2013 ...In fact, generally speaking, all CARAs are very often overcrowded... in general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example : overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information..."

Vrije vertaling : "...In Italië is een lijnrechte achteruitgang sinds 2011 geregistreerd, die nog verergerd is sinds 2013 en 2013... Inderdaad, over het algemeen gesproken zijn alle CARA's vaak overbevolkt... In het algemeen, bezorgdheden zijn geuit over de verscheidenheid van standaardnormen in opvangcentra in de praktijk, hetgeen zich uit in bijvoorbeeld : overbevolking en beperkingen in de ruimte beschikbaar voor hulpverlening, juridische bijstand en sociale integratie; psychische onaangepastheid van de van de faciliteiten en hun afstand tot de gemeenschap of de moeilijkheid in de toegang tot geschikte informatie..."

STAVINGSMIDDEL (STUK6) ; - AIDA rapport over de opvang van asielzoekers in Italië;

(b) gebrek aan gezondheidszorg en/of onvoldoende toegang

Hetzelfde rapport stelt ook dat in de centra er onvoldoende medische zorg aanwezig is : "...Another issue of concern for the Special Rapporteur was the medical care provided in the centres. While each of the centres visited had medical personnel, detainees commented that they did not always receive adequate treatment."

Vrije vertaling : "...Een ander probleem voor de Speciale Rapporteur is de medische zorg die wordt verleend in de centra. Ondanks het feit dat er in elk centrum medisch personeel aanwezig was, stelden de verblijvers dat zij niet altijd de juiste medische zorg konden genieten..."

STAVINGSMIDDEL (zie boven) : -artikel Human Rights Council opvang asielzoekers Italië

(c) onmogelijkheid van een werk, sociale integratie en uitbouwen leven op lange termijn

Het Swiss Refugee Council rapport stelt zeer duidelijk dat door de Italiaanse regelgeving inzake asielopvang er voor terugkerende vluchtelingen geen werk, sociale integratie of uitbouwen van een leven op lange termijn mogelijk is : "...Recognized refugees are no longer granted access to accommodation centres, social assistance or other assistance, as they are able to work and thus considered self sufficient. However the situation on the ground shows that in reality they often end up

homeless, vulnerable or unable to provide for their basic needs. They encounter obstacles in accessing the labour market and Italy's weak social assistance system, with long waiting periods, often leaves them without a social net. As the lack of sufficient reception places is a major problem in Italy, in practice many asylum seekers cannot access these vital services..."

Vrije vertaling : "...Erkende vluchtelingen krijgen niet langer toegang tot ontvangstcentra, sociale assistentie of andere assistentie, omdat ze kunnen werken en dus beschouwd worden als zelfvoorzienend. Hoe dan ook, de situatie in de praktijk toont aan dat zij vaak dakloos, zwak en niet in staat zijn om te voorzien in hun basisbehoeften. Zij worden geconfronteerd met moeilijkheden om de arbeidsmarkt binnen te geraken en met Italië's zwak sociaal systeem met lange wachtperiodes hetgeen hen vaak tot resultaat geeft dat zij geen sociale vangnet hebben...Aangezien het gebrek aan opvangplaatsen het grootste probleem is in Italië, hebben in de praktijk veel asielzoekers geen toegang tot deze vitale dienstverlening..."

STAVINGSMIDDEL (STUK7) : - artikel Swiss Refugee Council;

Bovenstaande toont dan ook aan dat de opvang in Italië mensonwaardig is nu zij geen garantie kan bieden op opvang, er onvoldoende medische zorgen kunnen verleend worden, er onvoldoende garantie is op normale toegangsmogelijkheden tot informatie en de verblijfszellen meer doen denken aan een gevangenis dan aan een opvangcentrum.

Bovenstaande toont aan dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer persoonlijk dient te verzen voor mensonwaardige behandelingen.

Nochtans waarborgt het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikel 3 dat niemand kan worden blootgesteld worden aan mensonwaardige behandelingen

Wanneer verzoeker wordt verwijderd naar een land waar het risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen kan hij niet verwijderd worden, maar moet hij op grond van artikel 3 EVRM verblijf in België bekomen (DENYS, L. Overzicht van het Vreemdelingenrecht; UGA, 2012, p439)

Het is trouwens belangrijk in deze te onderstrepen dat verzoeker wenst dat zijn asielaanvraag in België wordt gedaan. Verzoeker heeft aan zijn raadsman aangegeven dat hij in Italië werd overgebracht naar Turijn, maar daar geen opvang kreeg en geen eten. Hij diende zich te behelpen op straat en was aangewezen op voedselbedeling door armenorganisaties. Dit kan uiteraard niet !

Nu de Dienst Vreemdelingenzaken geen effectief onderzoek heeft gedaan naar garanties voor een daadwerkelijk menswaardige opvang, maar zich beperkt tot het louter citeren van rapporten, soms in het Engels zondervertaling zodat het voor verzoeker onmogelijk is na te gaan waar men naar refereert, schendt de beslissing artikel 3 EVRM. Het feit dat de Italiaanse overheid verzoeker zal opvangen binnen de door met middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen is geen garantie nu DVZ niet heeft onderzocht wat die opvang concreet inhoudt en waar ze zal plaatsvinden. In het verleden heeft het EHRM reeds geoordeeld dat een gezin niet naar Italië mag worden uitgezet, indien er geen individuele garanties zijn op menswaardige opvang. Ook uw zetel heft in het verleden reeds zo geoordeeld

Stavinsgraidel (STUK 8+ 9) : - EHRM arrest Tarakhel; RvV arrest nr. 138 940;

De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België. Het eerste en enige middel is dan ook gegrond."

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat de verzoeker, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor van 9 december 2014, stelde geen bezwaar te hebben indien Italië zijn asielaanvraag zou behandelen. Hij maakte tijdens dat gehoor op geen enkel ogenblik melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden. Het is pas voor het eerst in huidig verzoekschrift dat hij laat gelden dat hij in Turijn geen opvang kreeg en geen eten en dus was aangewezen op voedselbedeling door armenorganisaties. Tevens blijkt uit het gehoorverslag van 9 december 2014 dat de verzoeker, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, stelde dat hij geen gezondheidsproblemen kende. In de bestreden beslissing wordt nog benadrukt dat hij “*geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*”.

De verzoeker beperkt zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene rapporten en artikelen betreffende de opvang van asielzoekers in Italië, zonder deze evenwel concreet op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval een risico loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus toont de verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker, met de algemene rapporten waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). Te dezen voert de verzoeker aan dat bij zijn verwijdering naar Italië een risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen nu Italië ten gevolge van een massale instroom van asielzoekers een systeemcrisis kent in de opvang, gezien de inadequate opvangomstandigheden of zelfs de ontstentenis van opvang, gezien het gebrek aan en/of de onvoldoende toegang tot gezondheidszorg en gezien de onmogelijkheid tot het vinden van werk, tot sociale integratie en tot het uitbouwen van een leven op lange termijn.

Vooraf dient nogmaals te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker ter gelegenheid van het zogenaamde Dublin-interview van 9 december 2014 “geen verzet (uite) tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties”. Dit wordt door de verzoeker niet betwist.

Met betrekking tot de grote toestroom van migranten in Italië wordt in de bestreden beslissing gesteld dat “*Italië, Lidstaat aan de "buitengrens", (...) tot heden een grote toestroom van immigranten (kent), die de structuren voor opvang van en bijstand aan asielzoekers ontegensprekelijk onder druk zet. Hieromtrent wensen we op te merken dat het UNHCR de staten, die geboden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Recente rapporten, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen ook aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013".*

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gesteld: “We merken verder op dat het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* reeds stelde dat de situatie van ondermeer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland : “*Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above)*”, EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10, *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*”. De verzoeker kan in deze niet nuttig verwijzen naar het arrest EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland. De bestreden beslissing heeft er immers terecht op gewezen dat de voorgaande beoordeling door het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland hernomen werd: “*In view of the foregoing, the current situation in Italy can in no way be compared to the*

situation in Greece at the time of the M.S.S. judgment, cited above, where the Court noted in particular that there were fewer than 1,000 places in reception centres to accommodate tens of thousands of asylum seekers and that the conditions of the most extreme poverty described by the applicant existed on a large scale. Hence, the approach in the present case cannot be the same as in M.S.S., EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland". Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat "(o)ok in het recente arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10), (...) het Hof (herhaalde) dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S."

Nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de onontvankelijkheidsbeslissing in de zaak A.M.E. t. Nederland van het EHRM, waarin nuances werden aangehaald in vergelijking met het arrest Tarakhel t. Zwitserland, volstaat de loutere verwijzing van de verzoeker in het verzoekschrift naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland van het EHRM niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Uit het voorgaande blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de asielprocedure in Italië.

Wat betreft de opvang die de verzoeker bij zijn aankomst in Italië zal krijgen, wordt in de bestreden beslissing gesteld: *"De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand verkrijgen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport melding maakt van met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen : "However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners", pagina 26, alinea 3)".*

Voorts wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de Italiaanse instanties op 18 februari 2015 uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bevestigden en tevens meedeelden dat de verzoeker "zal worden toegewezen aan een opvangstructuur, die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen". Uit het feit dat de Italiaanse instanties deze toezegging doen, terwijl ze "geenszins verplicht (zijn) tot het geven van deze informatie", wordt in de bestreden beslissing afgeleid "dat opvang en begeleiding na overdracht zal gegarandeerd worden".

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat "de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien".

In tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, blijkt uit deze motivering, die bevestiging vindt in de stukken van het administratief dossier, dat de verwerende partij wel degelijk een effectief onderzoek heeft gedaan naar de garanties voor een daadwerkelijke menswaardige opvang.

Er zijn geen redenen voorhanden – en de verzoeker toont met de door hem aangehaalde algemene rapporten en artikelen ook niet aan – dat niet kan worden aangenomen dat in zijn geval niet in een adequate opvang zal worden voorzien. Dat de gemachtigde niet heeft onderzocht wat deze opvang concreet inhoudt en waar ze zal plaatsvinden, doet hieraan geen afbreuk. Hieraan wordt toegevoegd dat de verzoeker tijdens het gehoor van 9 december 2014 zelf verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook in huidig verzoekschrift maakt hij geen gewag van gezondheidsproblemen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

Dhr. D. De BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevr. S. SOETINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,

S. SOETINCK

D. DE BRUYN